

Arrest

nr. 260 974 van 22 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2021, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 augustus 2019 diende verzoekster een aanvraag in om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 maart 2021 verklaarde de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.08.2019 werd ingediend door :

*S. Y. A., A. (R.R.: [...])
nationaliteit: Jordanië
geboren te A. op [...]1965
adres: [...] ANTWERPEN*

Ook gekend als : A., A. S. Y. (“[idem geboortedatum], Jordanië); A., A. (“[idem geboortedatum], Jordanië); S., Y. A. (“[idem geboortedatum], Jordanië)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten in 2013. Mevrouw werd niet erkend als vluchteling en verkreeg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus. Mevrouw maakte niet aannemelijk dat ze het land van herkomst verliet uit een gegronde vrees voor vervolging. De Belgische asielinstanties hechtten geen geloof aan de asielmotieven van mevrouw. De tweede asielaanvraag in 2013 was voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet ontvankelijk en het hoger beroep tegen de beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Mevrouw betekende telkens een bevel om het grondgebied te verlaten die ze niet opvolgde.

Mevrouw poogde wettelijk samen te wonen en te huwen met een Irakese onderdaan die in België erkend werd als vluchteling teneinde een verblijfstitel op die basis te bekomen. Het Parket van de Procureur des Konings gaf een negatief advies omtrent het voorgenomen huwelijk met de 20 jaar oudere Irakese onderdaan. Het Parket verwijst onder meer naar de preciaire verblijfstoestand van mevrouw, de initieel zeer snelle gang van zaken, de vele tegenstrijdigheden en onwetendheden over elkaars personalia, de vastgestelde leugenachtige verklaringen, de twijfelachtige samenwoning, de zwakke positie van mijnheer. Er zijn m.a.w. onvoldoende elementen voorhanden die erop wijzen dat mevrouw en mijnheer een werkelijk duurzame relatie met elkaar zouden onderhouden. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde het huwelijk in 2013 te voltrekken. Vervolgens werd het huwelijk bij volmacht in Jordanië afgesloten, maar opnieuw werd dit huwelijk in 2016 door de Belgische autoriteiten na een negatief advies van het Parket van de Procureur des Konings niet erkend. De gezinsherenigingsaanvraag ingediend in 2014 was onontvankelijk. Het verzoek bij de rechtbank van eerste aanleg om het huwelijk te erkennen werd in 2017 afgewezen wegens ongegrond. Het beroep tegen deze beslissing was in 2018 onontvankelijk.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Mevrouw, die de Jordaanse nationaliteit heeft, maakt niet aannemelijk dat ze geen enkele band meer zou hebben met Jordanië en dat ze er tijdelijk niet zou kunnen opgevangen worden. Mevrouw verklaarde 6 broers en 2 zussen te hebben die, met uitzondering van 1 zus die in Palestina verblijft, allen in Jordanië verblijven. Ook haar ouders verblijven in Jordanië. Mevrouw verklaarde ook bij een

vriendin in Amman te hebben verbleven, F., waar zich trouwens de Belgische ambassade bevindt. Uit het administratief dossier van mevrouw blijkt dat ze volgens de persoon waarvan ze verklaart dat het haar partner is maandelijks contact heeft met haar moeder en zussen. Uit het administratief dossier van mevrouw blijkt tevens dat haar broer J. vanuit Jordanië documenten verstuurde in het kader van haar voorgenomen huwelijk. Ook kreeg ze hulp van een vriendin in Jordanië, L., die haar eveneens documenten verstuurde in het kader van het voorgenomen huwelijk. Het lijkt m.a.w. erg onwaarschijnlijk dat betrokkene momenteel geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 15.01.2019 betekent mevrouw een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Mevrouw betekende eerder bevelen om het grondgebied te verlaten, die ze naast zich neerlegde. Mevrouw dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Elementen van integratie (cursus maatschappelijke oriëntatie 2012-2013 en gebruikmaking van vervoersmiddel De Lijn) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen (mevrouw verklaarde trouwens eerder met een Frans visum naar Europa te hebben gereisd). Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

Op 15 maart 2021 legde de gemachtigde eveneens een bevel op om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker ook een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het nummer RvV 260 846.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht het middel toe als volgt:

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op haar situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze

buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing gewezen op het langdurig verblijf van verzoekster in België (sinds 2012), hetgeen werd aangehaald door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid. Door verweerder wordt in de bestreden beslissing dit langdurig verblijf evenwel niet aanvaard als "buitengewone omstandigheid" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door verweerder wordt gesteld dat (stuk 1, pagina 1; eigen accentuering):

"Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten in 2013. Mevrouw werd niet erkend als vluchteling en verkreeg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus. Mevrouw maakte niet aannemelijk dat ze het land van herkomst verliet uit een gegronde vrees voor vervolging. De Belgische asielinstanties hechtten geen geloof aan de asielmotieven van mevrouw. De tweede asielaanvraag in 2013 was voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet ontvankelijk en het hoger beroep tegen de beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Mevrouw betekende telkens een bevel om het grondgebied te verlaten die ze niet opvolgde."

Door verweerder wordt kennelijk aangehaald dat - door de vermelding: "Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten" - haar langdurig verblijf in België niet aanvaard kan worden als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet omdat zij "wist" dat "zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten". Verweerder benadrukt dit andermaal door te verwijzen naar de bevelen om het grondgebied te verlaten die zij "telkens" verkreeg, maar "niet opvolgde".

De gemachtigde schendt hiermee het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij herinnert eraan dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoekster is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl.St. Doe 51-2478/008, p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis).

A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet. Dit geldt dus ook voor de periode dat verzoekster geen verblijfsrecht had in België.

De stelling van de gemachtigde dat haar verblijf in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat zij "wist" dat "zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten", vindt hierin geen steun. Ook indien verzoekster bevelen om het grondgebied te verlaten verkreeg maar "niet opvolgde", betekent dit geenszins dat het langdurig verblijf van verzoekster zou worden uitgesloten als "buitengewone omstandigheid".

Hierdoor schendt de gemachtigde dan ook artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Het langdurig verblijf van verzoekster, door haar ingeroepen als buitengewone omstandigheid, vereist derhalve een zorgvuldige beoordeling door verweerder. Dit is niet het geval, aangezien verweerder dit element afwijst omdat zij "wist" dat "zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten" (en zij bevelen om het grondgebied te verlaten verkreeg, maar "niet opvolgde").

De verzoekende partij wijst er bovendien op dat dit oordeel van de gemachtigde verschillende feitelijke elementen miskent die door haar werden ingeroepen in verband met haar verblijf in België (waaruit volgt dat zij net trachtte om een legaal verblijf te verkrijgen) en de onmogelijkheid om terug te keren naar Jordanië (waardoor zij de bevelen om het grondgebied te verlaten niet kon opvolgen).

Verzoekster trachtte zich niet te nestelen in illegaal verblijf, maar verzocht meermaals tot een machtiging tot verblijf (zoals via de asielprocedure). Zij verbleef bovendien meermaals in een gesloten centrum. Er bleek echter steeds dat verzoekster niet kon worden verwijderd naar Jordanië toe. De nodige reisdocumenten ontbraken, hetgeen bevestigt dat het voor verzoekster onmogelijk, dan wel zeer moeilijk is om naar Jordanië terug te keren.

De nodige bewijsstukken hiertoe bevinden zich in het administratief dossier en zijn de verwerende partij gekend. Niettemin worden deze elementen, hoewel ze duidelijk werden ingeroepen door de verzoekende partij, niet betrokken in het oordeel van de gemachtigde.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. In de aanvraag tot machtiging van verblijf, wees verzoekster vervolgens op de duurzame partnerrelatie die zij heeft met de heer M. M. M. B., geboren op [...] 1945 te Irak (S.).

Beide partners zijn reeds langdurig woonachtig te [...] (de woonplaats van verzoekster). De heer M. werd reeds ingeschreven op dit adres op 20 oktober 2011, terwijl verzoekster werd ingeschreven sinds 5 december 2012.

Zij dienden eerder reeds een verklaring in tot wettelijke samenwoning, hetgeen werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Ook de erkenning van hun huwelijksakte vanuit Jordanië - beide partners zijn getrouwd - werd geweigerd, waardoor hun relatie sterk onder druk kwam te staan. Verzoekster wees echter op verschillende bijgevoegde documenten aan de aanvraag tot machtiging van verblijf om de waarachtigheid van haar relatie aan te tonen (zoals hun voortdurende samenwoning, getuigenverklaringen, foto's, de lange tijd dat zij reeds een relatie hebben, enzovoort). Deze elementen vroeg zij expliciet te overwegen bij de beoordeling van hun relatie als buitengewone omstandigheid. De terugkeer naar Jordanië, zelfs gesteld dat dit mogelijk zou zijn, wordt door de duurzame relatie van verzoekster met de heer M. zeer moeilijk, dan wel onmogelijk gemaakt. Hij kan verzoekster niet volgen, temeer gelet op zijn leeftijd (hij werd geboren in 1945) en zijn erkenning als vluchteling. Beide partners zouden hierdoor gescheiden worden van elkaar voor een onbepaalde, doch lange duurtijd.

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde, bij de beoordeling van dit ingeroepen element als buitengewone omstandigheid, naar de weigering van de wettelijke samenwoning en de weigering van het huwelijk tussen beide partners door de ambtenaar van de burgerlijke stand, op advies van het parket (zie de opsomming na: "Mevrouw poogde wettelijk samen te wonen en te huwen met een Irakese onderdaan die in België erkend werd als vluchteling teneinde een verblijfstitel op die basis te bekomen", stuk 1, pagina 1).

Dit oordeel is (manifest) onzorgvuldig.

De verzoekende partij vroeg vooreerst in haar aanvraag tot machtiging van verblijf om expliciet rekening te houden met verschillende bijgevoegde elementen (hun samenwoning, de duurtijd van hun relatie, enz.) en documenten (zoals getuigenverklaringen en foto's) in de aanvraag tot machtiging van verblijf, dewelke dateren van na de beoordeling door andere instanties over de relatie tussen beide partners (zoals aangehaald door verweerder in de bestreden beslissing). Hiermee werd geen rekening gehouden. De gemachtigde miskent hierdoor de ingeroepen elementen door verzoekster in de aanvraag, hetgeen niet getuigt van een zorgvuldig feitenonderzoek.

De verwerende partij verwijst bovendien naar de beoordeling die werd gemaakt door andere instanties over de relatie tussen verzoekster en haar partner. De relatie tussen beide partners werd ondertussen "erkend" door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Zij verkregen de toelating tot huwen. Hierdoor konden zij op 25 januari 2021 met elkaar in het huwelijk treden te Antwerpen (zie stuk 3), terwijl de bestreden beslissing dateert van 15 maart 2021.

Het oordeel van de gemachtigde in de bestreden beslissing, dewelke volledig is gesteund op de eerdere beoordeling van de relatie tussen beide partners door andere instanties (zoals de ambtenaar van de burgerlijke stand), is dan ook onvolledig en achterhaald.

De relatie tussen beide partners is oprecht en beschermd onder artikel 8 EVRM, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde stelt in de bestreden beslissing.

De gemachtigde diende hiermee dan ook op een zorgvuldige manier rekening te houden, hetgeen niet het geval is in de bestreden beslissing. De terugkeer naar Jordanië, zelfs gesteld dat dit mogelijk zou zijn, wordt door de duurzame relatie van verzoekster met de heer M. zeer moeilijk, dan wel onmogelijk gemaakt. Hij kan verzoekster niet volgen, temeer gelet op zijn leeftijd (hij werd geboren in 1945) en zijn erkenning als vluchteling. Beide partners zouden hierdoor gescheiden worden van elkaar voor een onbepaalde, doch lange duurtijd.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. De verzoekende partij merkt vervolgens op dat in de bestreden beslissing verweerder stelt dat verzoekster niet aantoonst "dat ze geen enkele band meer zou hebben met Jordanië en dat ze er tijdelijk niet zou kunnen opgevangen worden" (stuk 1, pagina 2).

Dat de gemachtigde vereist dat verzoekster "geen enkele band meer zou hebben met Jordanië" alvorens dit kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, schendt artikel 9bis Vreemdelingenwet. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Dat verzoekster moet aantonen dat zij "geen enkele band meer zou hebben met Jordanië", hetgeen bovendien onmogelijk is, vormt geen wettelijk criterium.

Door verweerder wordt vervolgens verwezen naar de familie van verzoekster in Jordanië, aangezien "uit het administratief dossier" zou blijken dat er nog regelmatige contacten zijn. De informatie waarop verweerder zich baseert is achterhaald, doordat ze dateert van de asielprocedure van verzoekster (2012) of het eerdere voornemen tussen beide partners om een huwelijk te voltrekken of te laten erkennen (2013 en 2016). Er wordt dan ook niet verwezen naar de datum van de informatie waarop verweerder zich baseert. Men wijst enkel naar "het administratief dossier", zonder precisering.

Verweerder betreft bovendien niet de zeer lange duurtijd van verzoekster op het Belgisch grondgebied in deze beoordeling, waardoor dit oordeel niet zorgvuldig is. Verzoekster kwam het Schengengrondgebied binnen via Italië op 23 juli 2012. Zij was in het bezit van een visum type C, afgegeven door de Franse ambassade in Amman. Verzoekster reisde vervolgens naar België toe. Daar diende zij een asielaanvraag in op 6 november 2012. Verzoekster verblijft derhalve reeds langdurig in België, hetgeen onmiskenbaar een invloed heeft op de band die zij nog heeft met Jordanië. Verzoekster verbleef bovendien meermaals in een gesloten centrum. Er bleek echter steeds dat verzoekster niet kon worden verwijderd naar Jordanië toe. De nodige reisdocumenten ontbraken, hetgeen bevestigt dat het voor verzoekster onmogelijk, dan wel zeer moeilijk is om naar Jordanië terug te keren.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Verzoekster merkt tot slot op dat de gemachtigde stelt dat verzoekster slechts "voor korte tijd" moet verblijven in Jordanië "in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging van verblijf" (stuk 1, pagina 2).

Wat "een korte tijd" is, wordt bovendien niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium "een korte tijd" nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Jordanië om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "een korte tijd", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "een korte tijd" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "een korte tijd", in de mogelijkheid zou zijn om in Jordanië te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

Verzoekster voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ze stelt dat de gemachtigde verschillende feitelijke elementen heeft miskend die door haar werden ingeroepen in verband met haar verblijf in België en de onmogelijkheid om terug te keren naar Jordanië, waardoor zij de bevelen om het grondgebied te verlaten niet kon opvolgen. Verzoekster stelt dat ze zich niet trachtte te nestelen in illegaal verblijf, maar meermaals verzocht om een machtiging tot verblijf. Ze geeft aan verschillende malen in een gesloten centrum verbleven te hebben, maar dat telkenmale bleek dat ze niet naar Jordanië kon verwijderd worden omdat de nodige reisdocumenten ontbraken. Dit bevestigt volgens verzoekster dat het voor haar onmogelijk of zeer moeilijk is om naar Jordanië terug te keren. Verzoekster stelt dat die elementen gekend zijn aan de gemachtigde en ook duidelijk werden ingeroepen door haar in de aanvraag, maar dat de gemachtigde die niet in zijn oordeel heeft betrokken. Zij acht hierdoor de zorgvuldigheidsplicht en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

Verder verwijst verzoekster ook naar haar duurzame relatie met de heer M. geboren in 1945. Verzoekster wijst erop dat zij verschillende documenten gevoegd heeft bij de aanvraag om de duurzaamheid van haar relatie aan te tonen en dat haar man haar niet kan volgen gezien zijn leeftijd, nu hij is geboren in 1945 en zijn erkenning als vluchteling. Verzoekster vervolgt dat de gemachtigde verwijst naar de beoordeling die werd gemaakt door andere instanties over haar relatie maar dat haar relatie met haar man ondertussen werd erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Ze verkregen de toelating om te huwen zodat zij op 25 januari 2021 met elkaar in het huwelijk traden te Antwerpen. De bestreden beslissing dateert van nadien. Verzoekster meent dan ook dat de beslissing van de gemachtigde, die volledig is gesteund op de eerdere beoordeling van hun relatie door andere instanties, dan ook onvolledig en achterhaald is. Verzoekster stelt dat haar relatie oprecht is en bijgevolg beschermd door artikel 8 van het EVRM. Ze meent dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze diende rekening te houden met haar relatie, hetgeen in casu niet het geval is. Opnieuw acht verzoekster het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn

omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad moet vaststellen dat ondanks het lijvig administratief dossier, de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zich er niet in bevindt.

Zodoende kan de Raad niet nagaan welke redenen verzoekster heeft aangehaald om haar verzoek om verblijfsmachtiging te staven, en meer bepaald de buitengewone omstandigheden die ze daarin heeft aangehaald, zodat de Raad niet kan controleren of de gemachtigde conform het zorgvuldigheidsbeginsel, de bestreden beslissing heeft gemotiveerd.

Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Het beroep dient alleen reeds om deze reden ingewilligd te worden.

Ten overvloede blijkt dat het administratief dossier wel een synthesesnota bevat, opgemaakt op 5 februari 2021 door attaché V.S., aangaande de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 9 augustus 2019. In deze synthesesnota leest de Raad onder meer: *“Andere familieleden in België (indien van belang): Partner: M.M.M.B. (OV [...] -> Huwelijk erkend op 25/01/2021 door stad Antwerpen [...])”* Hieruit blijkt dat de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het feit dat ondertussen het huwelijk van verzoekster en de heer M. werd erkend door de stad Antwerpen. Bijgevolg kan verzoekster gevolgd worden dat de uitgebreide uiteenzetting in de bestreden beslissing over de weigering in 2013 van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken en volgende procedurele feiten aangaande de eerdere weigering door de rechtbank van eerste aanleg in 2017 en de onontvankelijkverklaring van het beroep door het hof van beroep in 2018 achterhaald is en die gegevens onvolledig zijn. In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat met het huwelijk in januari 2021 geen rekening kon gehouden worden, aangezien dit niet werd voorgelegd aan de gemachtigde. Hij stelt evenwel zelf dat het vaste rechtspraak is dat de legaliteit van de administratieve beslissing wordt beoordeeld in functie van de elementen waarvan de overheid kennis had op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Uit de synthesesnota in het administratief dossier van 5 februari 2021 blijkt evenwel dat de gemachtigde inderdaad kennis had van het feit dat het huwelijk in januari 2021 werd erkend door de stad Antwerpen.

Verder en eveneens ten overvloede leest de Raad in de synthesesnota onder *“aangehaalde elementen in de aanvraag 9bis”* onder meer: *“Kon niet verwijderd worden tijdens haar verblijven in gesloten centra, gebrek aan de nodige reisdocumenten”* en nog *“Onmogelijkheid van Mr. M. om betrokkene te volgen naar land van herkomst omwille van zijn leeftijd + is erkend vluchteling”*. De Raad moet met verzoekster vaststellen dat indien de voorgaande elementen inderdaad werden aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de gemachtigde deze pertinente elementen op geen enkele wijze in zijn beoordeling heeft betrokken, hetgeen een schending zou uitmaken van het

zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Anders dan verweerder in de nota aanvoert, blijkt niet dat deze specifieke elementen, die volgens de synthesesnota werden aangevoerd, geëvalueerd zijn door de gemachtigde. En anders dan verweerder in de nota stelt, heeft verzoekster volgens die synthesesnota in de aanvraag wel een onoverkomelijke hindernis aangehaald om haar gezinsleven met de heer M. verder te zetten in het herkomstland, met name diens hoge leeftijd en het feit dat verzoekster zelf niet de nodige reisdocumenten heeft zodat ook in het verleden gedwongen verwijderingen niet konden doorgaan.

De Raad herhaalt evenwel dat nu de aanvraag zich niet in het administratief dossier bevindt, de Raad dienaangaande zijn wettigheidstoets niet kan uitoefenen.

3. Korte debatten

Het beroep geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2021, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES